

MICHAL GULYÁŠ

Vážení posluchači Rádia Universe, dovoluji vám vás pozdravit v novém roce a vyslat k vám signál, který nesatiricky obsahuje zamyšlení nad silicím a nebezpečným jevem, a že je možná jedním z nejdůležitějších úkolů dnešního jedince pomyslně se zastavit a pokusit se o nejhlubší uvědomění toho, co se kolem nás děje a jaký to následně způsobuje efekt. Dnešní signál věnuji sociálnímu jevu, který v dobách vymknutých kloubů doby bývá používán jako politický nástroj, a to zejména proto, že je extrémně hořlavý a mimořádně výbušný. Dnes se chci krátce, lehce, avšak zodpovědně zamyslet nad NENÁVISTÍ.

Kde se vzalo a čím je živeno toto sémě zla, že mohutní a začíná ovládat skupiny obyvatel z různých názorových směrů?

Na počátku třetího tisíciletí našeho letopočtu, kdy informované generace národů jsou svědky i účastníky letů do vesmíru, mají pojem o nejpokročilejších vědecko-technických vynálezech, nových

myšlenkách ve společenských vědách a zejména v západním světě o pokroku sociálním, který prožívají jeho obyvatelé již několik desetiletí, nastal náhle zvrát kolosálních rozměrů.

Zůstaňme však v naší středoevropsky položené České republice. Pokusme se o lehký náčrt podobenství a představme si jednoduše tři desetiletí po tzv. sametové revoluci jako přestavbu našeho domu na tři etapy; období výsostné svobody projevu a ekonomické anarchie, která však mnohdy neposloužila tvorbě zdravého vlastnictví, ale příležitosti k velké zlodějně, období trpytivé vábničky do pasti budoucí závislosti v podobě korporátního blahobytu a benefitů, a desetiletí přípravy k opětovnému návratu do bolševické a fašistické tyranie, spojeného a vylepšeného modelu obého nejen barvami, ale především lichými, nabubřelými, leč vábivými tématy. V posledně jmenovaném období se nyní nacházíme s přechodem do čtvrtého desetiletí od chvíle naší naděje, od roku 1989. Jde o následky ze špatného užívání našeho společného domu, kde nastupují konflikty. Aniž bychom už dnes každý sám za sebe řešil architekturu a spravedlivý domovní řád, tedy i uspořádání obytné a společenské, nechali jsme za otevřené, možná za záměrně nenainstalované dveře nalézt původně pověřené správce, kteří na sebe pozvolna nabalili větší a větší moc, a do našich prostor pozvali návštěvníky všeho druhu, kteří dostávají výhodné nájemní smlouvy a kteří pomáhají změnit náš statut majitele domu ve statut podnájemníka se stále zhoršujícími se smluvními podmínkami. Dnes už si nepřipadáme jako majitelé, ale jako trpění nájemníci, kteří jsou ujišťováni, že se jedná o přirozený demokratický proces, proti jehož pravidlům není radno protestovat, neboť se lehce přeřadíme ze statutu trpěného nájemníka do statutu nájemníka nežádoucího, hodného veřejné sankce. Rozdělení a potlačení přirozené pozice tak vedlo ke vzniku frustrace, vzteku a následného zahoření k nenávisti proti jednotlivcům, skupinám a národnostem, proti nejen těm, kteří obývají náš dům, ale i proti těm, kteří bydlí přes ulici. Nenávist je prudce nakažlivá, nenávist je totiž dvousložkový jev. Potřebuje lež s frustrací na jedné straně, a pocit nebezpečí s velkou propagací obrazu

nepřítele na straně druhé. Pak už stačí zápalka v podobě jednoho verbálního konfliktu, třeba i uměle vyvolaného, a z našeho domu se stane bojiště. Nejdříve se rozbijí nádobí, kope do dveří, pak ale nastoupí demolice osobních věcí, až nakonec vše vyvrcholí násilím na jednotlivci, nebo sousedské skupině obyvatel. Jedno patro bojuje s druhým patrem, myšlení se rozplyne jako pára nad hrncem, zato se přivalí mračna emocí a jakákoliv možnost k mírovému ujednání spoluzití je vyvětrána rozbitými okny.

A nyní mi dovoďte několik prostých řečnických otázek: „To jsme chtěli? Vychází to z nás, nebo naši slabosti, špatného úsudku, mizerné představy o následcích ...? Nevím to, a i kdybych to věděl, nemohu poučovat, mohu se jen ptát a prosit každého z nájemníků našeho domu za zamyšlení nad faktem, že nenávist je nejstrašnější matka všeho zla. Krade rozum a probouzí nutkavou touhu po zvěrstvech. Jestliže máme žít v našem domě v klidu a míru, upřímně, bez zášti, závisti a pomluv, pak bychom neměli zapomínat na to, že není kam utéct. Ani do domu přes ulici, ani na kraj města, ani za hranice země, a už vůbec ne mimo naši planetu. Není kam utéct, je třeba žít v našem domě, když už ne s láskou k druhým, tak aspoň s respektem. To je můj osobní závěr k těmto otázkám. Není na něm nic světoborného, a v žádném případě bych si nedovolil vám jej vnučovat, protože žít, myslet a jednat musíme každý za sebe. Z logiky věci vychází, že chceme-li žít v klidu a radosti, pak to jednoznačně znamená, že bez nenávisti, čímž zůstaneme uchráněni těm nejstrašnějším následkům, jaké dokáže přivodit.

S tímto signálem vás ještě jednou v novém roce 2023 srdečně a s úctou zdraví Michal Gulyáš!

| MICHAL GULYÁŠ

■ ■ ■ ■ ■ (2 votes, average: 5,00 out of 5)

>> Podpora

Svobodný svět nabízí všechny články zdarma. Náš provoz se však neobejde bez nezbytné finanční podpory na provoz. Pokud se Vám Svobodný svět líbí, budeme vděčni za Vaši pravidelnou pomoc. Děkujeme!

Číslo účtu: 4221012329 / 0800

>> Pravidla diskuze

Než začnete komentovat článek, přečtěte si prosím pravidla diskuze.

>> Jak poslat článek?

Chcete-li také přispět svým článkem, zašlete jej na e-mail: redakce (zavináč) svobodny-svet.cz. Pravidla jsou uvedena [zde](#).

